

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, către Consiliu și către parlamentele naționale privind Propunerea de directivă de modificare a directivei privind detașarea lucrătorilor, în ceea ce privește principiul subsidiarității, în conformitate cu Protocolul nr. 2

COM(2016)505

În temeiul prevederilor art. 67 și ale art. 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 160 - 185 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. – Luând în considerare opinia nr. 4c-19/1148 adoptată de Comisia pentru afaceri europene, în ședința din 4 octombrie 2016, Camera Deputaților:

1. Menține obiecțiile și observațiile formulate în avizul motivat și opinia sa asupra Propunerii de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii – COM(2016)128.

2. Reamintește că, în termenul prevăzut la art. 6 din Protocolul nr. 2, paisprezece Camere parlamentare din unsprezece state membre (Bulgaria, Cehia, Croația, Danemarca, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, România, Slovacia și Ungaria) au emis avize motivate, declanșând astfel procedura „cartonașului galben” prevăzută la art. 7 alin. (2) din Protocolul nr. 2 și exprimă speranța că textul propus de Comisie va fi retras.

3. Reamintește că la 20 iulie 2016 Comisia a decis că propunerea sa din 8 martie 2016 privind o revizuire specifică a Directivei 95/71/CE privind detașarea lucrătorilor respectă principiul subsidiarității consacrat la art. 5 alin. (3) din TFUE și că nu este necesară retragerea sau modificarea propunerii respective, care a fost menținută.

4. Reamintește că la 20 iulie 2016 domnul Frans Timmermans, prim-vicepreședinte al Comisiei Europene, și doamna Marianne Thyssen, membru al Comisiei Europene, au adresat președintelui Camerei Deputaților, scrisoarea C(2016)4824, prin care se răspunde observațiilor transmise prin avizul motivat și opinia Camerei Deputaților.

5. Salută reafirmarea de către Comisie a priorității sale de întărire a legăturilor și crearea unui nou parteneriat cu parlamentele naționale ca modalitate de a aduce Uniunea Europeană mai aproape de cetățenii săi, a interesului său pentru crearea unui climat de înțelegere reciprocă și a unor canale eficiente de comunicare între nivelul național și cel european, a angajamentului său de a garanta că parlamentele naționale au un cuvânt important de spus în procesul decizional european; având în vedere caracterul esențial al relațiilor dintre Comisie și parlamentele naționale își exprimă încrederea în capacitatea Comisiei Europene de a traduce în fapt acest deziderat.

6. Remarcă invocarea de către Comisie a discuțiilor directe purtate cu parlamentele naționale, cu ocazia unor reuniuni ale Conferinței organelor parlamentare specializate în chestiunile Uniunii ale parlamentelor Uniunii Europene (COSAC); reamintește totuși că, la reuniunea din 11 iulie 2016, doamna Marianne Thyssen nu a reușit să aducă argumente suplimentare față de cele deja existente în expunerea de motive a propunerii de directivă și nici să răspundă bogatei argumentații împotriva propunerii sale, pe care i-o prezentaseră parlamentele din 11 state membre; mai mult, în discuția informală cu președinții Comisiilor pentru afaceri europene din Camera Deputaților din România, Adunarea Națională a Ungariei și vicepreședintele Comisiei pentru afaceri europene din Seimul Poloniei, din pauza dinaintea intervenției sale, comisarul european a lăsat să se întrevadă o modificare de atitudine și acceptarea parțială a argumentelor interlocutorilor, pentru ca în timpul sesiunii propriu-zise, doamna Thyssen să rămână cantonată în sistemul propriu de repere și argumentații.

7. Subliniază că, așa cum precizează și Comisia Europeană, prezenta comunicare se limitează la a determina dacă obiectivul directivei de modificare propuse poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii.

Atrage atenția că obiectivele actelor din cadrul legislației secundare a Uniunii nu sunt valide dacă nu se circumscriu obiectivelor stabilite prin acte ale legislației primare; consideră că acesta este și motivul pentru care Comisia Europeană se vede nevoită să invoce articole din tratat care se referă la asumarea de către UE a creșterii bunăstării popoarelor sale, la promovarea justiției sociale și protecției sociale, la perfecționarea pieței interne, cu un grad ridicat de competitivitate, ocupare deplină a forței de muncă și progres social, precum și la necesitatea unor presupuse „condiții de concurență echitabile pentru întreprinderi” și a unei presupuse protecții a lucrătorilor detașați înșiși.

Reamintește că a contestat în opinia sa că articolele invocate ar servi argumentației Comisiei Europene, dimpotrivă fiind mai degrabă ilustrative pentru critica propunerii Comisiei.

Reamintește că a contestat în avizul motivat că art. 15 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care se referă la libertatea de alegere a ocupației și la dreptul la muncă, nu a fost avut în vedere de către Comisie, deși lucrătorii nu își pot exercita drepturile prevăzute la acest articol de vreme ce, *de facto*, nu au libertatea de a accepta o anumită plată pentru serviciile prestate; regretă că nu se face nici o referire la acest subiect, nici în comunicare și nici în scrisoarea Comisiei.

Regretă că istoria politică recentă a continentului european nu se află în atenția Comisiei Europene, pentru că este de notorietate că după 45 de ani de dominație sovietică economiile celor 6 state membre din spatele fostei "cortine de fier" ca și ale celor 3 state membre din componența URSS au fost devastate, iar companiile din statele libere și prospere aveau un avans de 45 de ani în care și-au sporit experiența și expertiza pe piața liberă, și-au construit prestigiul, au stabilit relații de afaceri, au identificat căi de acces la piețe de desfacere, etc. ; de asemenea, este de notorietate că nivelul redus de trai și salariile mici din unele state membre se datorează tot ocupației și intervențiilor sovietice și că, cel puțin în logica solidarității cu populațiile oprimate din Est, nu s-ar fi convenit încurajarea unor reacții de respingere, venite din state prospere din Vest.

Regretă că argumentul său, prin care arăta că extinderea Uniunii Europene cu statele din spatele fostei „cortine de fier” a reprezentat o reparație istorică pentru aceste state și o promisiune asumată la cel mai înalt nivel politic de către Uniune și statele membre, că procesul de convergență va fi substanțial și continuu nu a fost analizat de către Comisie nici în comunicare și nici în scrisoarea care a însoțit-o.

Regretă de asemenea că nici argumentul său, prin care susținea că principala problemă a propunerii de modificare a directivei lucrătorilor detașați este că a creat o linie de demarcație între state membre din Est și state membre din Vest, nu a fost recepționat și comentat de către Comisie, în cadrul dialogului său cu parlamentele naționale.

Reamintește că în discursul său din 14 septembrie 2016 privind starea Uniunii, președintele Comisiei Europene a menționat necesitatea de fi depășite „[...] tragicele divergențe dintre Est și Vest care au apărut în lunile acestea [...]” și consideră că această afirmație sugerează că la nivelul Comisiei au fost totuși analizate argumente de tipul celor mai sus precizate, fără însă ca aceasta să se reflecte suficient, în acțiunile concrete ale Comisiei.

8. Își exprimă opinia că criteriul valorii adăugate nu poate fi considerat îndeplinit dacă o propunere a UE aduce mici contribuții la îmbunătățirea situației în domeniul de referință, ci doar dacă aduce contribuții suficiente pentru a justifica cheltuirea de resurse din bugetul UE și al statelor naționale și dacă impactul său economic este suficient de mare; apreciază că în cazul de față, având în vedere sumele nesemnificative provenind din diferențele induse de bonusuri, indemnizații, sporuri și altele asemenea, precum și impactul nesemnificativ, nu se justifică acțiunea de reglementare a Comisiei.

Reiterează că nici studiul de impact nu demonstrează că există un fenomen de amploare care să necesite acțiune la nivelul UE.

9. Așteptând o precizare din partea Comisiei Europene, reiterează obiecțiunile sale privind temeiul juridic al propunerii care nu corespunde integral cu conținutul reglementării, întrucât modificările se bazează pe art. 56 și 59 TFUE, în condițiile în care acestea vizează eliminarea restricțiilor privind libera prestare a serviciilor în cadrul Uniunii cu privire la resortisanții statelor membre stabiliți într-un alt stat membru, iar propunerea în sine vizează, cel puțin la nivel declarativ, protecția lucrătorilor.

10. Reține invocarea de către Comisia Europeană a deciziilor Curții de Justiție a UE (CJUE) prin care s-a evidențiat faptul că îndeplinirea obligației de motivare în ceea ce privește respectarea principiului subsidiarității trebuie să fie evaluată nu numai în raport cu textul actului contestat, ci și în raport cu contextul și cu circumstanțele fiecărui caz în parte; subliniază că atât argumentele istorice de mai sus cât și majoritatea celor deja expuse în avizul motivat și în opinia sa din aprilie 2016 corespund cerințelor CJUE; de aceea contestă abordarea Comisiei Europene de a-și limita răspunsul la a determina dacă obiectivul directivei de modificare propuse poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii.

11. Consideră că și degradarea din ultimii ani a statutului lucrătorilor locali din statele membre cu economii dezvoltate ar trebui cuprinsă printre circumstanțele cazului reprezentat de revizuirea Directivei 96/71/CE.

Își manifestă îngrijorarea față de multiplicarea exponențială din ultimii ani a contractelor de muncă cu timp limitat, denumite și contracte „zero ore”, a contractelor pe durată determinată, precum și a acordurilor dintre salariați și patronat, în care salariații renunță la unele drepturi pentru a-și salva locurile de muncă.

Reamintește argumentul, prezentat în opinia sa, că reducerea salariilor în statele cu economii puternice este provocată mai ales de necesitatea de a menține competitivitatea întreprinderilor europene, în cadrul unei economii globalizate, detașarea lucrătorilor din statele membre UE neavând nici un rol în această situație, cum greșit reclamă patronatele din state membre dezvoltate.

12. Reamintește argumentul, prezentat în opinia sa, că și statele membre cu economii mai puțin dezvoltate au probleme economice și sociale interne, generate în special de exodul forței de muncă înalt calificate către state cu economii puternice, care oferă salarii mai mari și care își rezolvă astfel problemele de forță de muncă și de dezvoltare economică, și că statele membre supuse fenomenului de „exod al creierelor” nu au insistat, nici măcar atunci când au exercitat președinția rotativă a Consiliului UE, ca Uniunea să reglementeze stoparea acestui fenomen, sau nu au propus un sistem de juste compensații.

13. Reamintește argumentul, prezentat în opinia sa, că ar fi incoerent ca, pe de o parte, UE să lanseze politici ample de încurajare a investițiilor și să creeze avantaje pentru investitori, iar pe de altă parte, să obtureze accesul investitorilor la forță de muncă mai ieftină.

14. Reamintește, de asemenea, argumentul prezentat în opinia sa că, în viziunea Comisiei, necesitatea de a menține condiții de concurență echitabile pentru toți furnizorii de servicii se limitează la egalizarea tratamentului lucrătorilor în raport cu veniturile de natură salarială, fiind uitate decalaje de altă natură, în favoarea companiilor din state dezvoltate economic, ca de exemplu *know-how* superior al lucrătorilor specialiști în domenii de înaltă tehnicitate, calificarea superioară, adaptarea mai ușoară la mediul profesional, inclusiv în ce privește relațiile de muncă, prestigiul companiei, relațiile cu mediul de afaceri, accesul la piețe de desfacere, etc.

Regretă că argumentele de mai sus (pct. 9-14) nu au primit nici un răspuns din partea Comisiei.

15. Reamintește că stabilirea conformității cu principiul subsidiarității reprezintă o decizie politică, lipsită de rigoarea analizei juridice, și că pot exista, de aceea, interpretări diferite ale elementelor care concură la stabilirea conformității cu principiul subsidiarității.

16. Reamintește, de asemenea, că mecanismul de alertă timpurie pentru controlul subsidiarității, așa cum este prevăzut în tratate, oferă Comisiei Europene putere discreționară și că parlamentele naționale nu au nicio cale de atac față de decizia Comisiei de a respinge un cartonaș galben; consideră că, în acest caz particular, Comisia Europeană a comis o eroare de poziționare politică respingând fără drept de apel contestația parlamentelor naționale, în contextul în care forțe centrifuge în creștere tind să destrame Uniunea; subliniază că, în raport cu numărul infim de lucrători detașați din state cu salarii sub media Uniunii în masa totală a angajaților din UE, respectiv 0,3%, și cu suma mică reprezentată de bonusurile, indemnizațiile și altele asemenea, majorate pentru cei 0,3%, ar fi fost normal ca retragerea propunerii de directivă să nu implice o astfel de rezistență; își exprimă îngrijorarea asupra dezvoltării curentelor populiste antieuropene, care folosesc în acțiunile lor de propagandă inclusiv tema lucrătorilor detașați, și avertizează că cedarea în fața unor astfel de presiuni legitimează populismul antieuropean și contribuie la recrudescența unor astfel de formațiuni politice.

17. Semnalează că, față de starea actuală și bilanțul mecanismului de alertă timpurie pentru controlul subsidiarității, care, de la 1 decembrie 2009, când a intrat în vigoare Tratatul de la Lisabona, nu a înregistrat nici un „cartonaș portocaliu”, iar, din cele 3 „cartonașe galbene”, doar unul s-a soldat cu retragerea propunerii Comisiei, ar putea să apară solicitări de evaluare a acestui mecanism din perspectiva utilității sale și a contribuției la reducerea deficitului democratic. Regretă că rapoartele anuale ale Comisiei Europene omit acest aspect.

18. Observă că, în scrisoarea sa, Comisia recunoaște că propunerea va reduce avantajul prin costul forței de muncă al întreprinderilor mici și mijlocii dar, în continuare, în mod surprinzător, afirmă că acest avantaj se va menține totuși parțial, datorită costurilor mai mici ale contribuțiilor de asigurări sociale și impozitelor; atrage atenția că, în domeniul asigurărilor sociale și impozitării, Comisia Europeană nu are competențe, ci doar statele membre, astfel că este impropriu să facă asemenea calcule, în contextul dat.

19. Reiterează alte câteva dintre argumentele sale privind încălcarea subsidiarității, la care Comisia Europeană nu a răspuns:

- statele membre pot lua măsuri adecvate pentru a se asigura că lucrătorii temporari detașați sunt tratați în același mod precum lucrătorii temporari naționali; în conformitate cu evaluarea impactului, până în prezent 15 state membre au decis să utilizeze această opțiune;

- și în prezent statul membru gazdă are posibilitatea de a impune agenților de muncă temporară din alte state membre aceleași reguli precum cele aplicabile agenților de muncă temporară naționali;

- statele membre au posibilitatea de a extinde domeniul de aplicare a convențiilor colective sau sentințelor arbitrale care au fost declarate universal aplicabile tuturor sectoarelor; studiul de impact relevă că doar patru state membre s-au decis să nu utilizeze această opțiune.

20. În legătură cu obligația Comisiei Europene de a organiza ample consultări cu părțile interesate și de a ține cont de dimensiunea regională și locală a acțiunilor preconizate și, respectiv, obligația de a-și întemeia argumentele care atestă respectarea principiului subsidiarității pe indicatori calitativi și cantitativi, reiterează constatarea sa că însuși studiul de impact arată că nu există date statistice suficiente și comparabile cu privire la o mare parte din propunerile formulate, cum ar fi numărul lucrătorilor detașați pentru perioade mai mari de 24 de luni și nici în ceea ce privește măsurile propuse pentru subcontractare, fiind disponibile doar estimări.

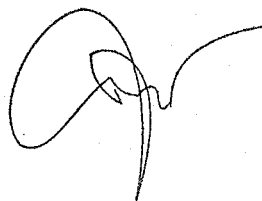
Reamintește că a sesizat în avizul motivat că studiul de impact a omis costurile suplimentare cu transportul, cazarea, informarea cu privire la regulile aplicabile, traducerea unor documente etc., pe care trebuie să le suporte prestatorul de servicii care detașează salariați.

Reamintește că a sesizat în avizul motivat că studiul de impact arată că este posibil să existe unele efecte adverse ale propunerii, în special în ceea ce privește pierderea unor contracte de prestării servicii pentru prestatorii din statele cu un nivel scăzut al salariilor sau o creștere generală a costului serviciilor prestate transnațional dar fără să aprofundeze aceste aspecte și fără analiza riguroasă a implicațiilor financiare pentru piața internă a UE.

Regretă că nu se poate aștepta de la Comisie să recunoască caracterul insuficient al propriului studiu de impact, întrucât și acesta ar fi un motiv de încălcare a principiului subsidiarității.

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 18 octombrie 2016, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

**PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

Florin IORDACHE

București, 18 octombrie 2016

Nr.

119.